

чисто българи, които се поминаватъ съ земледѣлие и скотовѣдство

Рано-рано на . . . юлий трѣгнахми отъ селцето Рила и при всичките неуредности на пътъ тъ весело отивахми като бързахми по-скоро да видимъ едновременно то обиталиште на Рилскій чудотворецъ. — Най-послѣ ието на бѣлоглавна та старославна рилска обителъ, ието на таа българека светинна, свързана съ много исторически спомени на наше то минало. Оште отдалечъ, штомъ се зададе съ величественый си връхъ, пълни отъ благоговѣйно чувство и отъ въсторгъ ми поздравихми таа хранителница на българско то име въ оина мрачни врѣмена, и се поклонихми на тоа паметникъ едничкъ по иестество то си . . .

Въ Рилскій манастиръ прѣсѣдѣхми три дена. Като оставимъ другъ пътъ и устно да ти расправамъ на дълго впечатлениа та, които изнесохъ изъ тукъ, било за устройство то на цѣло то братство, било за животъ тъ на манастиреки ти отци, било за други манастиреки работи, а тоа пътъ шта ти прѣдамъ на кѣсо размишления та, които възбуди въ мене посѣштение то ми тукъ. — Рилска та обителъ заключава въ свои ти огради найздрави доказателства, най-вѣрни свидѣтелства за наше то българско минало. Тогава, когато навсѣдъ по Българско са владѣли тъмности и гѣсти мрачини, тогава, когато въ наши ти народни чъркови не се чуела родна рѣчь, тогава, казвамъ, тукъ громно са се отдавали Богу словословна на старо-българскій языкъ, тържественно иектѣла и цѣлата околностъ отъ звучити и стройни пѣснопѣния на родний нашъ языкъ. Отъ тукъ отецъ Неофитъ, тоа достоуважаемъ старецъ, който ие проживѣлъ да види съ очи плодове ти на сѣитба та на сътрудници ти си, отъ тукъ ие той излѣзъл, и наедно съ тезоимений си събратъ изъ Хилитарскій манастиръ дигналъ ие прѣпорецъ тъ на българско то възраждане и свѣтаване.

Рилската обителъ, любезний ми приателю, ие основана съ изволение и подтвърденіе на една грамота отъ българскаго царя Ивана Шишмана, грамота, която и до днешнѣ-денъ се ие опазила въ сѣкровищата та на манастиръ тъ. Какъ, приателю, мой, по кой начинъ да ти изрази чувствованиа та, които ме обзеха въ онаа тържественна минута, когато двама отъ манастиреки ти достопочитаеми старци откриха прѣдъ насъ таа златозапечатана грамота . . . Трѣбова да ти исповѣдамъ правичко то, мене ми се стори, че придобивамъ едно безброино и-